ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 59268/16

Миленко МИШИЋ и АД ТЕРЕТНИ ТРАНСПОРТ БОР

против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора 3. децембра 2024. године у саставу:

Peeter Roosma*, председник*,

Diana Kovatcheva,

Mateja Đurović*, судије*,

и Olga Chernishova, *заменица секретара одељења,*

Имајући у виду:

представку (број 59268/16) против Републике Србије, коју су Суду по члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Конвенција) 13. јуна 2016. године поднели држављанин Србије господин Миленко Мишић (у даљем тексту: први подносилац), који је рођен 1958. године и живи у Бору, и АД Теретни транспорт Бор, правни субјекат основан у Републици Србији (у даљем тексту: привредно друштво подносилац). Првог подносиоца и привредно друштво подносиоца (у даљем тексту: подносиоци) је заступао господин Јовановић, адвокат из Бора;

одлуку да се о притужбама у вези са наводно различитом судском праксом обавести Влада Србије (у даљем тексту: Влада), коју заступа њена заступница, госпођа З. Јадријевић Младар, а да се остатак представке прогласи неприхватљивим;

запажања странака;

Након већања, одлучује као што следи:

ПРЕДМЕТ СЛУЧАЈА

1. Предмет се односи на одбијање домаћих судова да подносиоцима надокнаде правне трошкове и издатке, наводно у супротности са домаћом судском праксом по том питању.

2. Полиција је 22. јануара 2010. године, након прегледа возила привредног друштва подносиоца, поднела захтев за покретање прекршајног поступка против првог подносиоца (шефа транспортног одељења привредног друштва подносиоца), привредног друштва подносиоца и Л.М. (возача возила) пред Прекршајним судом у Крагујевцу (Одељење Кнић) (у даљем тексту: Прекршајни суд).

3. Подносиоци и Л.М. су 10. септембра 2010. године ангажовали адвоката који ће их заступати у прекршајном поступку. Окривљени су поднели поднеске и, преко свог адвоката, касније тражили од суда да обустави поступак због наступања рока застарелости.

4. Прекршајни суд је 26. новембра 2012. године обуставио поступак услед наступања застарелости и обавестио подносиоце и Л.М. о праву на накнаду трошкова и издатака.

5. Подносиоци и Л.М. су 18. децембра 2012. године поднели захтев за накнаду својих трошкова и издатака у износу од 43.400 српских динара (РСД). Они су 21. јануара и 9. децембра 2013. године повећали своја потраживања на РСД 101.850, односно РСД 166.350. Окривљени су тражили накнаду трошкова адвоката и административних и поштанских трошкова насталих у вези са поднесцима и захтевима за обуставу поступка.

6. Прекршајни суд је 12. фебруара 2014. године одбацио њихов захтев као поднет од стране неовлашћеног лица. Подносиоци и Л.М. су уложили жалбу.

7. Прекршајни апелациони суд је 14. марта 2014. године преиначио решење првостепеног суда и одбио захтеве као неосноване. Конкретно, суд је одбио да додели било какву накнаду у вези са поднесцима, налазећи да адвокат није био укључен у њихову припрему. Даље је утврђено да је првостепени суд требало да обустави поступак по истеку рока застарелости и да су издаци који су настали приликом припреме захтева за обуставу поступка били непотребни.

8. Подносиоци су 22. априла 2014. године поднели уставну жалбу, истичући повреду својих права из члана 6. став 1. Конвенције. Они су се нарочито притуживали да се разликовала судска пракса у вези са накнадом трошкова и издатака након обустављања прекршајног поступка.

9. Подносиоци су 9. новембра 2015. године допунили своју уставну жалбу и поднели две пресуде Прекршајног суда у прилог своје притужбе да се судска пракса по овом питању разликује.

10. Уставни суд је 15. децембра 2015. године одбацио уставну жалбу подносилаца, сматрајући да је то прикривена жалба којом се тражи преиспитивање одлука нижих судова.

11. Подносиоци су се притуживали на основу члана 6. став 1. Конвенције да, за разлику од сличних случајева, њихови трошкови и издаци нису надокнађени.

ОЦЕНА СУДА

12. Влада је навела да притужбе подносилаца треба одбацити због тога што нису исцрпели делотворне домаће правне лекове. Они су такође сматрали да привредно друштво подносилац није имало статус пред Судом у смислу члана 34. Конвенције, наводећи да је 75% његовог капитала у власништву државе.

13. Суд не сматра да је потребно да се бави примедбама које је изнела Влада, јер је представка у сваком случају неприхватљива из следећих разлога.

14. Суд ће испитати, по сопственом нахођењу, да ли су подносиоци претрпели значајну штету. Понавља да се овај критеријум примењује тамо где, без обзира на потенцијалну повреду права са чисто правне тачке гледишта, достигнути ниво озбиљности не захтева разматрање од стране међународног суда (видети, међу многим изворима, *Adrian Mihai Ionescu против Румуније* (одл.), број 36659/04, од 1. јуна 2010. године и *Корољов против Русије* (одл.), број 25551/05, од 1. јула 2010. године). Одсуство било каквог неповољног положаја може бити засновано на критеријумима као што су финансијски значај спорног предмета или важност предмета за подносиоца (видети *Буров против Молдавије* (одл.), број 38875/03, став 25, од 14. јуна 2011. године).

15. У овом случају, Суд примећује да су трошкови и издаци које су два подносиоца и Л.М. заједно покушали (видети став 5 горе) да наплате 9. децембра 2013. године кроз домаћи поступак износили приближно 1.420 евра (EUR) (упоредити *Kiousi против Грчке* (одл.), број 52036/09, од 20. септембра 2011. године, где је износ од предметне материјалне штете износила 504 ЕУР, и *Bazelyuk против Украјине* (одл.), број 49275/08, од 27. марта 2012. године, где је нематеријална штета износила 445 EUR). Суд примећује да подносиоци нису у вези са тим тврдили да је одбијање домаћих судова да им доделе тражени износ наметнуло значајан финансијски терет. Нити су пружили било какав доказ да је њихова финансијска ситуација таква да би исход случаја имао значајан утицај на њих. Суд такође узима у обзир чињеницу да, како је истакла Влада, у поднесцима подносилаца и достављеним доказима нема ничега што би доказало да су они стварно сносили те трошкове и издатке, односно да, с обзиром на време које је прошло од обустављања прекршајног поступка, остају у обавези да их исплате.

16. Иако је тачно да се материјални губитак не може мерити апстрактним терминима и да чак и скромна материјална штета може бити значајна у светлу специфичних околности подносиоца и економске ситуације у земљи или региону у којем он или она живи, Суд закључује да, у околностима овог случаја, подносиоци нису претрпели значајну штету као резултат наводног материјалног губитка.

17. Суд такође не види разлог да испита меритум предмета. Већ је имао прилику да се бави питањима неуједначене домаће судске праксе (видети *Beian против Румуније* (број 1), број 30658/05, ст. 34–38, ЕСЉП 2007-V (изводи); *Iordan Iordanov и др. против Бугарске*, број 23530/02, од 2. јула 2009. године и *Nejdet Şahin* и *Perihan Şahin против Турске* [Вв], број 13279/05, од 20. октобра 2011. године). Сходно томе, Суд прихвата да је непотребно испитивање меритума ове притужбе у контексту поштовања људских права.

18. Из тога следи да се притужба мора одбацити у складу са чланом 35. ст. 3(б) и 4. Конвенције.

Из ових разлога, Суд, једногласно,

Проглашава представку неприхватљивом.

Састављено на енглеском језику и достављено у писаном облику 16. јануара 2025. године.

Olga Chernishova	Peeter Roosma
заменица секретара	председник